

EL MAGAZÍN

Divendres, 6 de març de 2020

MÚSICA ■

Mor de sobte Joan Rovira,
la veu del grup de rock
Johnny Pappa's

ECONOMIA ■

La Comissió Europea posa
l'alerta en el dèficit de la
Seguretat Social espanyola

TECNOLOGIA ■

Goodyear experimenta amb
pneumàtics que regeneren
la banda de rodament

MARTA PASCAL

**"Convergència no va
saber posar-se al dia"**

ENTREVISTA

MARTA
PASCAL

“Et fa sentir estrany diferir de persones que han estat mestres polítics”

L'excoordinadora del PDeCAT Marta Pascal acaba de publicar 'Perdre la por. Un manifest a favor de la política'. Poc després de la presentació del llibre, on explica el seu posicionament crític amb la declaració d'independència, el procés de liquidació de CDC o amb algunes decisions del president Quim Torra, la vigatana va anunciar la seva renúncia a l'ascó de senadora. Aquests són 10 fragments del llibre comentats per l'autora.

**Text: Víctor Palomar
Fotografia: Marc Sanyé**

“El món en què vivim és cada vegada més complex, però els missatges polítics que semblen triomfar són cada vegada més simples i a vegades incapaços d'aportar solucions.”

Som presoners del món de Twitter. Hem assumit que les solucions polítiques són millors si són dites amb un missatge curt i sense matisos. El món, però, és molt més complex. Com que tot va tan ràpid i estem necessitats de solucions, el missatge més estrident és el que ens sembla que pot triomfar. En canvi jo durant aquest temps m'he adonat que la gent et demana reflexió, propostes i que els polítics tornin a ser aquelles persones que resolen els problemes. Faig aquesta reflexió també perquè recordo molt bé les circumstàncies en què Gabriel Rufián fa aquell tuit de les 155 monedes de plata, la pressió desmesurada sobre el president [Carles] Puigdemont... això no pot ser. La política no es pot fer només amb els 280 caràcters de Twitter.

“Convergència era el pal de paller del nacionalisme català que tan bé equilibrava ideals i la defensa del interès de Catalunya.”

Va ser un instrument molt positiu però els anys 2014-2015 no va saber posar-se al dia. No ho va saber fer des del punt de vista dels lideratges ni tampoc des del punt de vista programàtic perquè seguia ancorada en uns plantejaments antics. I a més, no va saber resoldre bé el tema del finançament del partit. Això et desenganxa, et trenca el fil de confiança amb l'elector i fa que les persones que hi militem ens sentim amb un gran complex. Aquest complex és el que porta a la fundació del PDeCAT i es vulgui fer tot nou, pensant

que d'aquesta manera tornarem a connectar millor amb la gent. Hauria estat molt més fàcil adaptar aquests nous lideratges, buscar un programa electoral que s'adaptés als reptes del moment. Crec que s'haurien d'haver mantingut les sigles [de Convergència], assumir que el cas Pujol ens va fer molt mal i pel que fa referència a les praxis relacionades amb el finançament del partit, si calia demanar perdó s'havia de fer.

“Una de les experiències més punyents va ser la confessió del president Pujol el juliol de 2014. Pujol era molt més que un projecte polític, destil·lava uns valors i una manera de fer que molta gent identificava com a vàlids en el seu dia a dia.”

Jo era a l'Escola d'Estiu [de Convergència] i ens va trucar el president Mas advertint-nos del que passaria. Dos dies després venia en Josep Rull a l'escola d'estiu. Abans de començar es va acostar i em va dir que comunicaria allà mateix als mitjans de comunicació que demanaria al president Pujol que deixés la presidència honorífica de Convergència. En Josep [Rull], un home amb una oratòria extraordinària i una experiència increïble, anava donant voltes a una taula, estava totalment desenaixat, blanc, tremolós... Allà vaig veure la cara del desèmparament. Nosaltres érem això i se n'anava el que era el gran referent. És dels moments més durs per Convergència.

“La política no està a l'alçada i flirteja amb el ridícul, el president de la Generalitat [Quim Torra] va demanar fa un temps als grups de CDR que apretessin, jugant amb les paraules per no condemnar explícitament els fets [violents]”

Això no ho entenc. Penso que és incompatible ser el màxim responsable d'una ins-

Portada del llibre de Marta Pascal "Perdre la por" (Catarata, 2020). 126 pàgines

tutició i després demanar a alguns grups que la posin en qüestió fins al punt que li condicionin el funcionament. Per això jo he estat crítica també amb el tema de la pancarta... La presidència de la Generalitat va molt més enllà de les persones, perquè la Generalitat és una institució que ens ve del 1359, de la Diputació del General, no és una cosa de fa quatre dies... Jo hauria entès que el president Torra hagués sortit i hagués dit "escolteu aquí hi ha un estat obsessionat amb posar-nos en una situació crítica quant a la llibertat d'expressió, l'exercici dels drets polítics... però la institució és el que millor preservaré i no patiu que si he de treure aquesta pancarta la trauré però els meus ideals i la meua fortalesa no me'ls toca ningú i els exerciré des d'on calgui". I jo ho hauria entès però posar la presidència de la Generalitat un altre cop a mercè d'un procés judicial, que ja sabem on ens porta, ho trobo estèril. Crec que aquest és un dels grans errors que estem fent. I insisteixo, ho dic des dels ideals que continuo tenint.

"Winston Churchill diu: el polític es converteix en estadista quan comença a pensar en les propietats generacions i no en les properes eleccions."

És allò de la mirada llarga. El polític, i això es veu en el món municipal, a vegades ha de solucionar problemes de curt abast i això és dur, per la pressió, per l'entorn... Però quan tens gent amb capacitat de mirar-se el país a llarg termini, de dibuixar un model de societat, d'intentar entendre's fins i tot amb aquell amb qui discrepa, de buscar grans consensos, els polítics poden aportar solucions a problemes de la societat i s'acaben convertint en un referent. Si només és en el tiqui-taca del dia a dia, és molt més complicat i crec que aquí hi ha la mare dels ous d'aquest distanciament entre política i ciutadania.

"El món de la política s'ha anat dissecant de

talent: polítics experimentats mal vistos i asseynyalats i amb gent vàlida fugint-ne."

Els partits s'han acabat convertint en organitzacions molt anquilosades. Nosaltres en el trànsit de Convergència al PDeCAT ho vam notar. Amb en David Bonvehí vam començar un partit que no tenia nom, havia de fer tot els traspàs de la militància, estava molt qüestionat per la seva mateixa gent... i ens costava trobar gent que volgués fer un pas endavant. Hauria de ser normal que els partits, tal com passa en les empreses, poguessin formar els seus càrrecs. Però això costa perquè tots plegats ens hem anat acomplexant. Sembla com si la política es volgués fer perdonar. L'activisme ha guanyat la batalla a la política. Si tu vas al Parlament i poses una sabata sobre la taula potser queda molt estrident i surts a molts diaris i està molt bé, però el missatge que li estàs donant a la gent és d'una irresponsabilitat molt gran, és d'una frivolitat extraordinària. Si tu al matí ets al faristol del Parlament defensant un canvi legislatiu i a la tarda estàs tallant una carretera, és molt estrany. Sembla que com que sé que la política està mal vista, al matí surto al faristol i a la tarda em poso una samarreta i tallo una carretera perquè així la gent no em veurà tan malament. No, escolta'm, qui vulgui fer política que la faci, fem-li la confiança que calgui, i qui vulgui fer activisme i ajudi a mobilitzar la societat que ho faci. Tot és important. En aquest país hem après, a través de les manifestacions de l'Onze de Setembre i la resta de grans concentracions, que tenim capacitat per mobilitzar-nos i que gràcies a això, a més, s'ha aconseguit per exemple, que Europa tingui coneixement i consciència del que està passant a Catalunya. Però no confonguem les coses perquè si no la ciutadania no sap on és.

"Michael Ignatieff: La política és el fascinant i dramàtic punt de trobada entre el destí i la voluntat, la malícia i la noblesa."

Vaig tenir l'oportunitat amb una beca d'estada als Estats Units de poder escoltar a Michael Ignatieff en directe. És un acadèmic brillant que va fer una incursió a la política com a candidat a primer ministre del Canadà i la castanya que es clava a nivell electoral és garrafal. I ell escriu sobre el fracàs i l'èxit en la política i acaba constatant que una cosa és la teoria i l'altra la pràctica política. La gent que hem volgut parlar clar també ho hem patit. T'acabes trobant en aquella circumstància en què et preguntes si el silenci és millor que tenir criteri, si no dir res és millor que dir-ho. Em va semblar que és una frase extraordinària perquè el millor és explicar les coses tal com són perquè la ciutadania les jutgi. Ha fet molts llibres però aquest, *Fuegos y Cenizas*, és el retrat de la política aplicada i també una reivindicació de la política.

"Quan assumeixes un càrrec de certa responsabilitat pots arribar a disposar de persones que t'ajuden en el teu dia a dia. Un error és pensar que compartiràs amb ells encerts i derrotes. Els

"Sembla com si la política es volgués fer perdonar. Hi ha qui al matí és al faristol del Parlament i a la tarda talla carreteres perquè la gent no el vegi tan malament"

encerts són compartits i normalment de les derrotes ningú se'n vol fer responsable"

El que mana no té mai èxit i sempre té fracassos. És allò de la solitud de qui pren decisions. Jo ara sento persones amb responsabilitats que diuen "soc el president de tal formació o soc el secretari general però jo no prenc decisions, faré el que em digui la gent". Liderar no és això, has d'escoltar, intentar interpretar el teu municipi, el país o l'organització que lideres però al final tu has d'assumir que et van posar allà amb unes responsabilitats per prendre decisions i que després la gent te les pugui valorar i avaluar. L'èxit i el fracàs en la política també és molt relatiu, vivim en un món en què l'èxit en política només es regeix per quants diputats treus.

"M'ha costat molt perdre la por però al final l'he perduda"

Sí, jo he passat per circumstàncies molt complicades a l'hora de poder explicar-me. Recordo l'octubre del 2017. Gent que em deia traïdora, insults... M'ho vaig trobar per les xarxes socials però pel carrer també. Quan tu discrepes de gent amb un lideratge tan sòlid i tan gran costa a vegades dir que penses diferent d'ells. En converses amb el president Puigdemont, amb el Josep Rull, quan em deien que havíem de fer la declaració d'independència i jo deia que si no la podíem aplicar no es pot fer. I per mi en Josep Rull és un referent polític de primer nivell, que m'ha donat, a més, moltes oportunitats. Això a vegades et fa sentir estrany, diferir de gent que són i que han sigut mestres polítics. Però el que segurament fa que una força política sigui inclusiva i sigui àmplia és aquesta mirada més matisada. I en els moments que el país ha viscut aquesta elevada eferescència jo ho he viscut amb por. Ha sigut una gran contradicció. Però aquest procés de parlar amb gent i que en privat et vagis trobant complicitats és el que em va fer decidir a escriure el llibre.

"El llibre és també per a en Jordi el meu fill, amb l'esperança que quan el llegeixi entengui una mica més les tantes hores i estones que li he requisat."

En Jordi neix l'abril de 2015 i jo en aquell moment era portaveu de CDC, al cap d'un any coordinadora general. Fins al mes de juliol del 2018 vaig tenir una activitat pública molt frenètica i, per tant, segur que li he pres jocs i rialles. Sé que la família hi ha sigut i, per tant, estic tranquil·la. Però és cert que la política és dura per als teus. I sobretot ho dic també perquè aquest llibre és una mirada de futur. Hi ha una proposta de com crec que hauria de ser el PDeCAT o com crec que hauria de ser aquest partit que ara no hi és, a Catalunya. Però també hi ha una mirada de com hauria de ser l'escola, les infraestructures, la digitalització, la igualtat, l'habitatge, la immigració... Hi ha una manifest personal, que és polític, de com resoldre el conflicte Catalunya-Espanya però també de model de societat. Per tant, jo l'he fet pensant en ell.

OPINIÓ

Carles Duarte

Embellir el món

Hi ha escriptors i artistes orientats a la creació de bellesa, des de la convicció que d'aquesta manera contribueixen a dignificar l'existència humana. Aquest és el cas d'un dels nostres autors més notables, Vicenç Llorca, que ha publicat una obra poètica, narrativa i assagística important. Ara s'ha editat, amb el títol *La frase immutable. Poemes escollits (1987-2019)*, una valuosa selecció dels seus poemes, agrupats per llibres, duta a terme per ell mateix, amb la particularitat que n'inclou reeixides versions castellanes a cura de traductors tan acreditats com Rosa Lentini, Jordi Virallonga, Montserrat Gibert, Antonio García Lorente, Toni Quero i també Vicenç Llorca. El volum, encapçalat per una pintura del gran artista Joan Pasqual, ens arriba a les mans amb un pròleg de Josep Maria Ripoll i un epíleg d'Àngels Gregori, dues veus amb una sòlida autoritat dins del nostre món literari, que ens aporten encertades claus d'aproximació a la poesia de Llorca, que es caracteritza per una confluència de classicisme i contemporaneïtat, de sentit estètic i d'espiritualitat.

Quan llegim Llorca, hi percebem un

home d'una profunda cultura i d'un vitalisme mediterrani, amb anhel de perfecció, però sense que aquesta exigència comporti un intel·lectualisme embafador. Dins del textos de Llorca, hi sovinteja l'experiència del viatge, la concepció de la vida com un itinerari que és bo eixamplar amb el coneixement d'altres geografies. Llorca és, a més, un autor que ha reflexionat d'una manera convincent sobre el fet d'escriure. En

Vicenç Llorca és un autor que ha reflexionat d'una manera convincent sobre el fet d'escriure

avançar per les pàgines d'aquesta utilíssima antologia personal, comprenem la dimensió metafísica i intimista de la producció poètica de Llorca ("D'on hem vingut, on som, cap a on morim"), però alhora són notoris els punts que obre constantment al lector perquè pugui intuir-hi ressons del seu propi món.

En aquesta tria, Llorca ha incorporat

alguns dels seus poemes més representatius, exponents de la qualitat i l'ambició de la seva literatura, com "Pregària al Bryce Canyon", que s'inicia així: "Digue'm que no morim,/que només anem a cercar/aigua de lluna" i que té una conclusió magistral en aquests versos: "Digues que no morim,/ que només has anat/a calmar tanta set que tenim d'astres". I hi podem afegir "És hora de ploure": "Què roman drà de mi que en l'aire prengui forma/ de flama de ponent, o dins la nit auguri/ un pensament nascut en la llum d'una estrella?" Precisament un dels trets que defineixen la poesia de Llorca és la cerca de la llum, com queda palès en el seu magnífic "Confiança de la llum". Vicenç Llorca és, com he assenyalat, un poeta rigorós, però no pas fred. Ben al contrari, la tendresa hi assumeix un protagonisme recurrent. N'és un exemple paradigmàtic el conjunt de textos corprenedors que dedica a l'adopció d'un fill. N'esmento com a tast el seu esplèndid "Venir infant": "L'infant que viu en mi ha vingut amb tu/.../Quan vens, soc jo que vinc de mi mateix". Però la tendresa també té dins la poesia de Llorca una expressió nítidament eròtica, com a "Olor de foc".

Francisco Castro

DES DEL DRON

La realitat

Em trobo aquí amb vostès un cop al mes. Ho faig des de fora de Catalunya, tot i que com a assidu visitant que soc (vaig ser aquí a finals de febrer per presentar la versió catalana de la meua última novel·la, i de passada vaig visitar escoles on llegeixen les meves obres), em sento més que autoritzat per donar la meua opinió, de manera que procuro escollir cada trenta dies temes que sé que a vostès els amoïnen, com a catalans i catalanes, i a mi em preocupen, com a persona adulta i sensible i implicada socialment i política.

Per això, en l'any i escaig que fa que escric en aquestes pàgines, he parlat, i molt, del procés, però també de la gent de Vox, que ens odia per voler ser un poble lliure, a vosaltres, com a catalans, a mi, com a gallec, i del judici i les condemnes per posar urnes perquè la gent voti i, en fi, de totes aquestes coses que omplen, ocupen i formen en definitiva això que ens agrada anomenar *la realitat*.

I d'això, probablement, aniria aquest article mensual. De la realitat.

Per exemple, de la llarguíssima campanya electoral que els espera (a Galícia ja hi estem de ple, esperant si ara les forces alternatives són capaces de desbancar Feijoo). O d'aquesta tossuderia inhumana de la Fiscalia General de l'Estat que el porta a impugnar cada permís que es concedeix als presos polítics catalans, com si desitgessin que es podressin de

Podríem analitzar la histèria col·lectiva que de, mica en mica, s'està apoderant de tot el món

fàstic a perpetuïtat. O de si ERC serà la primera força política o JxCat, o com es vulguin anomenar aquesta vegada, serà la que ocupi aquesta posició de partit més votat. O del coronavirus, per anar a la moda. Podríem analitzar la histèria col·lectiva que, de mica en mica, s'està apoderant de tot el món. Veuran com d'aquí a poc serà impossible trobar mas-

caretes a cap farmàcia d'aquest Occident histèric en què tantes vegades vivim.

El meu article parlaria de tot això. La realitat... D'això de què toca parlar. Dels assumptes. De les coses. De les preocupacions. De tot allò important.

Però de cop, se't mor un amic. Un company. 57 anys. Una mica més gran que tu però amb qui unes hores abans d'un infart fatal estaves rient, fent plans, imaginant un futur. Aquell amic amb qui us estàveu enviant whatsapps, a la nit, unes hores abans que algú et despertés d'un son plàcid per dir-te que s'ha mort, que s'ha quedat adormit i que ja no veuràs mai més. I que comença un malson. Perquè la realitat t'acaba d'escopir a la cara, t'acaba de fotre un pessic al mig del cervell, t'acaba d'enviar a la merda.

En aquest moment, penses, o sents, quin fàstic la realitat, que poc que importa res, que absurd gairebé tot. I com ens compliquem. Tan fàcil que hauria de ser viure. Entendre's. Negociar. Estar bé els uns amb els altres. Perquè això no dura res. Res de res. Així de dura i idiota és, a vegades, la realitat.

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

Perpinyà

Salvador Dalí va posar aquesta ciutat francesa al mapa al dir que la seva estació, era “el centre de l’univers”. Una de les moltes ocurrències del pintor empordanès, la majoria de les quals no tenien gaire més significació que anar reforçant el personatge entre boig i genial que s’havia anat construint per vendre quadres, però que l’acabaren per convertir en una figura patètica. De fet, si algun sentit precís tenia l’estació de Perpinyà per Dalí, és que era el punt de sortida cap a galeries i col·leccionistes del seus quadres acabats de manufacturar a l’estudi de Port Lligat. Carles Puigdemont sembla també haver triat aquesta declinant població “catalana” per reagrupar seguidors, cohesionar el sector més sentimental i irredemptista del procés i apel·lar al manteniment d’una estratègia de confrontació a Catalunya i Espanya tan fallida com nociva per la seva societat. Tant ell com Ponsatí o Comín fa temps que van cremar els vaixells de tornada i allargant el sàinet dolorós hi tenen poc a perdre. Pot resultar sorprenent que després de tantes promeses incomplertes, tants girs de guió que han portat al no res i de tanta irrealitat somatitzada, hi hagi tanta gent disposada a fer el pelegrinatge i expressió de devoció incondicional com la que es va viure el darrer cap de setmana. No sé si era l’atracció pel cant del cigne o bé allò de que “el cor té raons que la raó no entén”.

Més enllà dels aspectes litúrgics de la trobada, l’objectiu polític era òbviament

recuperar per part de l’expresident fugit el control i l’hegemonia de l’espai independentista, tot intentant fer entrar en contradicció i a poder ser liquidar l’estratègia de pragmatisme de negociar sortides al conflicte que segueix Esquerra Republicana. De fet, l’acte en si de Perpinyà tenia poca intenció de fer un pols a l’Estat, sinó de fer retrets i posar en escac a tot allò que podés significar una via raonable i raonada de sortir de l’atzucac polític en el qual han situat el país. Si fa un temps el conflicte polític real era dins de Catalunya entre independentisme i no independentisme,

Ara el conflicte predominant i central és dins de l’independentisme

ara el conflicte predominant i central és dins mateix de l’independentisme, àmbit al qual possiblement sí que els caldria la figura del “mediador” que alguns reclamen fallidament per a altres circumstàncies. No deixa de resultar simptomàtic que després de fer una gran campanya demanant diàleg polític a l’Estat, el famós “sit and talk”, ara els majors esforços siguin per part d’alguns el boicotejar justament la taula de diàleg que ha impulsat el govern central i Esquerra Republicana. Com en la dita, “vigila amb el que desitges, ja que podria ser-te concedit”.

El món Puigdemont –perdoneu la redundància–, de totes maneres, resulta menys cohesionat del que les imatges poden aparentar. Compta sens dubte amb seguidors incondicionals, però també es veuen obligats a fer-li el paripé una colla de polítics procedent de l’antiga Convergència, que han passat per tota mena de sigles intermèdies fins al punt de ja no saber on són, però que a hores d’ara malden per tornar a un cert realisme polític que els pugui ajudar a arribar a la jubilació amb càrrec. Un procés en el qual se’ls ha avançat una ERC delerosa de fer el paper que antany feia el pujolisme, de substituir-lo. Gent que, com Mas, mai han estat independentistes, però que els va semblar cap al 2012 que havien de cavalcar aquesta onada fent una ràpida conversió a la nova veritat, tot passant una fase intermèdia que en deien “sobiranisme”, terme que en realitat no volia dir res, però que va resultar útil en aquell moment. Com resulta obvi, el tema se’ls va escapar notòriament de les mans. Artur Mas va ser qui va *inventar* Carles Puigdemont i la paradoxa és que ara sembla que la seva funció hagi de ser el liquidar-lo políticament, això sí a base d’abraçades i de riure-li les gràcies. Acceptar ser el seu home a l’interior, per acabar-lo convertint en irrellevant a ell, la seva cort i tota la desafortada estratègia sobre la qual se sustenta l’“ho tornarem a fer”. Més que de ratafia, del que van necessitats molts polítics actuals és del *trankimazin*.

Eduard Roure

BADLANDS

Llengües i racisme

De tots els aspectes continguts en les paraules de l’alcaldessa de Vic referides als usos lingüístics amb les persones d’origen migrant, l’únic que em va semblar motiu d’escàndol va ser l’expressió referida als que “no semblen catalans”. Havent hagut de superar les concepcions etnicistes pel que fa a la condició ciutadana o nacional o de comunitat (o com li vulgueu dir!) de les persones, havent assumit que ser català ja no pot tenir res, però res, a veure amb el color de la pell o el lloc de naixement, no hi pot haver cap factor que, a simple vista, ens pugui indicar si tal persona “sembla” més o menys catalana, i per això l’expressió és desafortunada.

Els inevitables, exclamadors i oportunistes indignats, però, no sustentaven pas el seu clamor hipòcrita sobre la constatació d’aquesta expressió, em temo. Més aviat els molestava el de sempre: que es gosi demanar coses merament raona-

bles per a la supervivència d’una llengua minoritària; per concretar, que als nous vinguts ens hi adrecem d’entrada en català per tal de donar a la nostra llengua una naturalesa vehicular i central, i fomentar-ne així la utilitat que la mantindrà viva. Evidència que es troba al nucli de la sociolingüística més bàsica. La mesura, de retruc, beneficiarà els mateixos nous vinguts, que se sentiran més pròxims a la llengua i veuran com no se’ls tracta amb la condescendència, profundament discriminatòria, d’un catalanoparlant que el veu com algú diferent i per tant li parla en una llengua diferent. Si li costa entendre-la, cap problema: l’aprendrà. I l’empena que rebrà de cara a la integració a la comunitat d’acollida serà decisiva. Ja em direu si tot plegat no respon a una percepció que es troba als antípodes del verí que pretenien inocular els opinadors espanyolistes, molt ufanosos ells, brandant l’espantall del racisme en va.

Em queda el dubte de saber si manipulen expressament el missatge de l’alcaldessa per poder alimentar la seva agressió constant, les seves ànsies llengüicides, o si en veritat el fanatisme els fa limitats, impermeables a les subtils evidències sociolingüístiques. Senten les paraules *immigrant, català, castellà, canvi, llengua*, es perden en la complexitat de les seves connexions, les reajunten com volen, les agiten com un còctel i en perboquen el líquid resultant en forma d’exabrupte delirant. Sigui per un motiu o l’altre, només ells es mostren com a veritables racistes i supremacistes, perquè consideren un desvergonyiment pretendre que el castellà no sigui la veritable *lengua común*, la gloriosa llengua de presentació al món de fora, i que el paper se l’atorgui la llengua més petita i maltractada, tossudament supervivent malgrat la incomoditat que els desperta i els intents d’anorrear-la.

LLIBRES

CRÍTICA LITERÀRIA

Enric Codina/AMIC

La primera traducció al català de Claire Christian

BELLA CONFUSIÓ

Autor: Claire Christian

Traducció: Esther Roig

Editorial: Pagès

A partir de 15 anys

Nombre de pàg.: 296

Tot el món de l'Ava trontolla en el moment en què la Kelly, la seva millor amiga, se suïcida. Només aconsegueix fugir de la roda autodestructiva en la qual es troba quan és a la feina gens qualificada que fa al Magic Kebab. Allà coneix en Gideon, un adolescent estrany i tancat en ell mateix que ha aconseguit superar una depressió profunda.

Bella confusió és la primera obra traduïda al català de Claire Christian, novel·lista i dramaturga australiana. La història se'ns presenta a través de l'alternança de passatges explicats en primera persona pels dos protagonistes. Tot i que podríem pensar que es tracta d'una altra història típica d'adolescents amb problemes, amb una Ava inicialment rebel, voluble i amb una relació complicada amb les drogues i el sexe, en el desenvolupament de la trama veiem que l'autora fuig de la simplificació amb què a vegades s'embolcalla la construcció dels personatges joves. Sabem que parlar de temes com

la depressió o el suïcidi pot resultar delicat si pensem en els joves que llegiran la novel·la, però en aquest cas el tractament que se'n fa no és estereotipat. Al contrari, hi ha un esforç de creació d'un rerefons versemblant que ajuda a entendre la situació en la qual es troben els personatges. Serà, per exemple, a través de la seva passió per la poesia slam que coneixerem el periple vital d'en Gideon, marcat per l'assetjament patit a l'escola, que el va portar a fer-se autolesions. Quan es parla de la depressió, es fa amb rigor, i un dels aspectes més sorprenents de la novel·la són les imatges metafòriques que s'utilitzen per explicar com se sentia en Gideon en patir la malaltia.

Un altre punt fort de l'obra és el llenguatge, aspecte en què es nota l'ofici teatral de l'autora, que escriu diàlegs vius i fragments narratius en què els protagonistes expliquen les seves vivències amb un llenguatge ric i alhora gens efectista. També cal agrair que el final no sigui tòpic, ja que els protagonistes hauran de seguir esforçant-se per tirar endavant, la qual cosa els fa creïbles.

Anna Tomàs i Mayolas

L'assassinat de Guillem Agulló i Salvador

GUILLEM

Autora: Núria Cadenes

Editorial: Amsterdam

Lloc i any d'edició: Barcelona, 2020

Nombre de pàgines: 184

Guillem és el nou llibre de Núria Cadenes, una novel·la de no-ficció en la qual ens explica la injustícia de l'assassinat de Guillem Agulló i del judici que es feu als seus botxins. Núria Cadenes, escriptora, periodista, activista i llibretera, va patir també, el tracte injust del sistema policial i judicial. La seva experiència vital, sumada a la seva gran destresa escrivint, la fan la persona ideal per denunciar a través de la literatura l'assassinat del jove Guillem. L'autora no ha escollit el camí del relat fàcil, sinó que ens ofereix peces perquè la història l'anem filant els lectors i les lectores. I cal reconèixer-li el mèrit immens de fer una novel·la combinant petits bocins literaris, retalls de premsa, paraules de la família, dels amics, fragments de documents d'origen divers, de veus, temps i registres diferents. I ordenar-los amb la gràcia justa perquè en ser llegits ens en fem una composició sencera en la qual tot flueix perfectament,

i en la qual l'autora ha obviat expressament la seva opinió i els seus sentiments, i deixa que sigui la nostra consciència la que opini, la que s'emocioni, la que plori de ràbia, d'indignació i de tristesa.

Gran creadora d'atmosferes, Núria Cadenes denuncia una realitat que va durar molts anys a la ciutat del Túria, la impunitat i quotidianitat de la violència exercida per neofeixistes, la por de qui era o pensava diferent dels qui imposaven brutalment la seva ideologia o la seva moral.

Ens mostra que darrera aquesta violència física n'hi havia una d'estructural exercida del sistema judicial, per les forces d'ordre públic, per la investigació policial, per l'*status quo* polític i poders fàctics, i alimentada per part de la premsa local. I ens recorda que van haver-hi més víctimes, i que, encara ara, el malson continua amb l'assetjament que la família, i entorn més íntim, pateix des de l'assassinat de Guillem.

Us recomano llegir l'obra de Núria Cadenes amb el desig que, a més a més de gaudir d'un exercici literari magnífic, es conegui amb profunditat un dels episodis més foscos de finals de segle passat. Al capdavall una de les maneres de fer justícia a en Guillem Agulló i a la seva família i amics és no oblidar mai que el van assassinar, als 18 anys, per motius ideològics.

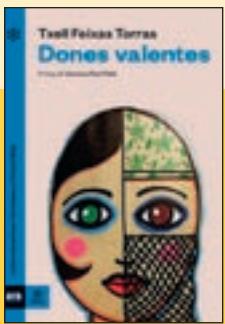

NOVETATS EDITORIALS

'Ca la Wenling'
Gemma Ruiz Palà
Ed. Proa

Argelagues ens va permetre descobrir el talent narratiu de la periodista Gemma Ruiz. Aquesta és la seva segona novel·la, i té com a protagonista la Wenling, una noia xinesa que té una perruqueria a Gràcia. Al voltant d'ella, l'autora ens explica l'entorn que l'envolta. Històries de cada dia, plenes de sororitat i d'amistat.

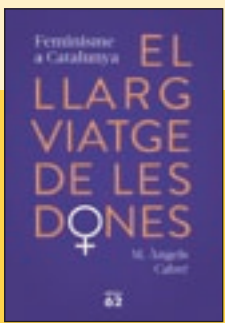
'Dones valentes'
Txell Feixas Torras
Ara Llibres

En el convuls Orient Mitjà, hi ha una revolució latent però que pot acabar essent més poderosa que totes les altres. La de les dones que, enmig de cultures patriarcals, intenten no només sobreviure sinó obrir-se camí canviant esquemes. Txell Feixas, corresponçal de TV3 en aquesta zona, n'és testimoni de primera mà i ho explica en aquest llibre.

'Feixisme persistent'
Alba Sidera
Ed. Saldonar

Com s'explica que a Itàlia hi hagi nascut un moviment feixista? D'on surt Matteo Salvini? Aquestes i altres preguntes poden trobar resposta en aquest llibre que publica Alba Sidera, periodista i corresponçal d'*El Punt Avui* a Roma. L'anàlisi política es barreja amb episodis surrealistes com la visita a Predappio, el poble nadiu de Benito Mussolini.

'El llarg viatge de les dones'
M. Àngels Cabré / Ed. 62

De Dolors Monserdà a Frederica Montseny, d'Anna Murià a Maria-Mercè Marçal, es dibuixa la història del feminisme a Catalunya. Un corrent de fons que no ve d'ara, que és present com a mínim en tot el segle XX i que l'autora ressegueix en aquest llibre, partint dels textos de les mateixes autores. Mig centenar de fragments fonamentals.

'Que no t'expliquin contes!' Natza Farré i Gala Pont / Amsterdam

Natza Farré en els textos i Gala Pont en les il·lustracions s'acosten als contes tradicionals i els capgiren. Com no podia ser d'altra manera, ho fan amb visió de gènere però sense que deixin de ser divertits. La Lluïsa és una lectora tan lectora que fitxa la Caputxeta Vermella per conèixer els protagonistes dels contes que més li agraden.

GEOGRAFIA LITERÀRIA

Llorenç Soldevila

Mirador de Faig

“ Si m'haguessis fet néixer gra de blat, que seria senzill d'arribar a ser una espiga! Llucar, créixer, florir en l'aire assolellat, entre olivers, en una terra antiga.

Si m'haguessis fet néixer raig de llum, d'aquesta llum, Déu meu, que a tu no t'enlluerna, m'hauria estat donat de no triar el meu rumb: el meu destí fóra una recta eterna.

Però m'has creat home, fecund, fort. Has obert un camí a la meva mesura, i a cada instant he de buscar l'estel del nord en la nit nostra, viva, però obscura.

Tinc por -tinc confiança. Servitud no hi hauria més dura que la de l'home lliure si, tant més fatigat com més s'hagués perdut, pogués perdre el repòs del teu somriure. ”

Màrius Torres

AUTOR
Màrius Torres
(1910-1942)

OBRA
'Poesies i altres escrits'
Ed. 62 (1993)

INDRET
Mirador de Faig

MUNICIPI
Sant Quirze Safaja
COMARCA
Moianès

Aquest esplèndid mirador, situat 200 metres abans d'arribar a Puigdolena, centrat per unes ulleres gegants de ferro que permeten divisar un ample panorama de territori, tenint al centre el forat de Montcada amb els perfils dels gratacels de la Vil·la Olímpica i, en un primer terme, bona part de la plana vallesana des de la Mola fins a tocar el Montseny. Serà un bon punt, asseguts en el banc que s'encara a les ulleres per llegir diversos poemes de Màrius Torres en què canta la força vital de la natura. Com aquest, que s'escau en els dies en què el blat naixent verdeja.

ENDRES.CAT

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

110

CONSORCI PER A
LA NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA
CNL D'OSONA

Establiments VxL

El Voluntariat per la Llengua (VxL) és un programa impulsat per la Direcció General de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya i gestionat territorialment pel Consorci per a la Normalització Lingüística (CPNL).

El VxL es va iniciar l'any 2003 i, a part d'impulsar la creació de parelles lingüístiques, també engloba altres iniciatives com ara l'adhesió d'establiments col·laboradors (comerços, bars, restaurants...), els comerciants dels quals s'adrecen en català a les parelles lingüístiques perquè puguin practicar-lo en una situació real, quotidiana i fora de l'aula. A Catalunya ja s'hi han adherit més de 3.000

establiments alguns dels quals també ofereixen descomptes si els participants mostren el carnet de VxL.

Els comerços adherits al VxL s'identifiquen amb un adhesiu que col·loquen en un lloc visible. A més de l'atenció en català a les persones que l'estan aprenent, els establiments poden participar o col·laborar amb el corresponent Centre de Normalització Lingüística (CNL) en activitats adreçades als voluntaris i aprenents del VxL, com per exemple fer demostracions, xerrades o tallers sobre els seus productes i serveis. En cas de bars o llibreries, també poden, a més, ser punt de trobada del VxL perquè les parelles

conversin en l'espai que se'ls faciliti.

A Osona hem començat una iniciativa juntament amb els comerços adherits al VxL de la comarca que es diu *Vine a conèixer el nostre comerç*. Algun d'aquests establiments ens obre les portes per donar-se a conèixer i mostrar la seva feina diària.

Des d'aquí agraïm, doncs, el suport dels comerços al programa VxL per ajudar els nous parlants a practicar la llengua. També us animem a fer-vos establiment VxL! Només cal que demaneu informació a qualsevol dels serveis de català del Centre de Normalització Lingüística d'Osona (Manlleu, Torelló i Vic).

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de vic.ass@cpnl.cat

ENGLISH IN A BITE

ESCOLA
D'IDIOMES
UVIC | UVIC-UCC

ANGLÈS

The Environment

One of the big trending topics in the news at the moment is the environment. People are talking about eco-warriors, climate rebels, the extinction rebellion or climate protest. And we all know Greta Thunberg. So it's important to learn a few new words related to the environment so you can join in the global conversation. Try our environment quiz.

Complete the sentences using one of the following words in each gap.

CATALÀ

El medi ambient

Un dels temes del moment més importants a les notícies és el medi ambient. Es parla de guerrers de l'ecologia, rebels climàtics, rebel·lió contra l'extinció o protesta climàtica. Tots coneixem qui es Greta Thunberg. Així, doncs, és important que aprenguem algunes paraules relacionades amb el medi ambient, de manera que pugueu participar a la conversa a escala mundial sobre aquest tema.

Completeu les frases següents, utilitzeu per a cada espai una de les paraules que trobareu al calaixet

greenhouse, emit, ozone layer, threatened, precipitation, global warming, acid, donate, renewable, ban, habitat, spills, combat, dump, endangered

- 1 Many factories harmful pollutants into the atmosphere.
- 2 Rain, snow, hail and sleet are types of
- 3 To stop global warming we have to use energy like solar and wind.
- 4 The place in which a plant, animal, bird or fish normally lives is its
- 5 Many unethical companies their waste into rivers.
- 6 The sea turtle is an species.
- 7 There should be stricter laws to air pollution.
- 8 The protects the earth from the dangerous rays of the sun.
- 9 is the problem of the rise in temperature of the earth's atmosphere.
- 10 Instead of throwing away old clothes, them to organisations that help poor people.
- 11 Gases that stop heat from escaping into space are called gases.
- 12 Oil pollute sea water and kill marine life.
- 13 Burning fossil fuels, like coal, can cause rain to fall from the clouds.
- 14 We should pollutants that seriously damage our health or the environment.
- 15 More and more forests are by urban development and farming.

Les solucions de la setmana anterior:

- 1 fish;
- 2 face (we accidentally wrote nose, which was wrong);
- 3 church mice;
- 4 whistle;
- 5 bat;
- 6 bone;
- 7 bee;
- 8 dishwasher;
- 9 hen's teeth;
- 10 hills

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Jaume Espuny

LA TRINCA 'Festa major'

Edigsa, 1970

Aquí La Trinca ho va clavar. Amb 13 cançons descriuen perfectament la festa major de qualsevol poble de Catalunya. Si més no, la festa major tal com era a mitjans del segle passat, que amb el pas del temps tot canvia. Després d'anunciar al començament del disc que "avui és festa major, tiruliruliruli, tiruliruliruló", tot seguit ens trobem una cançó per a cada acte: el pregó, la passada, l'ofici solemne, el sermó, les sardanes, el concert, la processó, els gegants, el castell de focs, l'envelat, el ball de rams i, per acabar, el "Passi-ho bé", que ara l'independentisme ha fet seu per acomiadar-se d'Espanya. No hi falta res. La major part de la música és obra de la mateixa Trinca, i també les lletres, carregades d'humor i d'ironia, en col·laboració amb l'escriptor Jaume Picas. "Hi ha noies amb la mitja foradada. Hi ha dròpols que no saben quan se salta. Hi ha cops que la rotilana surt quadrada. Però bona voluntat mai no ens en

falta", canten els de La Trinca a "Les sardanes". L'any passat aquests tres nois de Canet van celebrar els seus 50 anys des que van començar a cantar, i molt de tant en tant encara actuen. No estaria malament un disc nou amb el punt de vista de La Trinca sobre l'1 d'Octubre, amb les urnes, les porres dels guàrdies civils i els soferts votants de protagonistes. Seria genial. On no s'hi van lluir gaire, però, és en la portada.

NOTES

S'apaga la carismàtica veu de Johnny Pappa's

El passat 29 de febrer es va apagar per sempre la carismàtica veu de Joan Rovira, conegut per haver liderat la formació Johnny Pappa's durant la dècada dels 90. Els Pappa's van néixer de les cendres dels D'Estranquis i ben aviat van ser coneguts arreu de Catalunya gràcies a un rock clàssic amb pinzellades de blues que va deixar per a la posteritat el disc *Johhny Pappa's and The Seminarists* (1996). A part de Rovira, al grup hi havia Juli Manté a la bateria, Jaume Romagosa al baix (ara fa de cantautor amb el nom de Jaume Nebot) i Jaume, Peck, Soler a la guitarra (actualment, a Sopa de Cabra). Rovira, que va morir d'un atac de cor als 52 anys, actualment era el president dels Armats de Mataró i estava molt vinculat al moviment associatiu de la capital del Maresme. També feia de director de la Passió i era el cap de la banda dels timbals. Rovira també havia fet d'actor i actualment apareixia a la web sèrie *Gènesis 88*.

Torna el festival 'metafísic'

L'any passat es va fer la primera edició del festival de pop metafísic i enguany l'invent reviurà de nou. La cita serà el proper 16 de maig a la sala de festes Xelsa de Solsona i comptarà amb les actuacions de Núria Graham, Anna Andreu, Tarta Relena, Marta Knight, El Petit de Cal Eril, Ferran Palau i Da Souza. "Tothom tindrà el que busca, ningú sabrà què troba", expliquen els seus organitzadors. Les entrades anticipades ja es poden pescar a www.festivaldelpopmetafisic.cat.

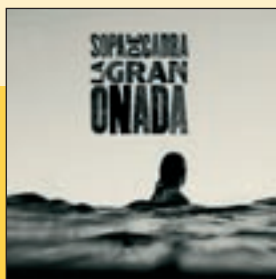
EL TEST Josep Pallarès (Gats)

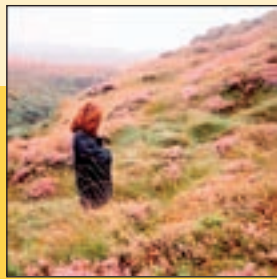
Primer instrument que vas tocar? La guitarra. Primer grup del qual vas formar part? Quins. Primer disc que et vas comprar? *The House of the Rising Sun*, de The Animals. Quants discos tens? Ho vaig passar tot a Itunes. Hi tinc unes 15.000 cançons. Salva tres discos. *Rubber Soul*, de The Beatles; *Live in London*, de Dr. Feelgood, i *Tommy*, de The Who. Grups o músics de capçalera. Elvis Presley, Beatles, Rolling Stones, Who, Dr. Feelgood, Led Zeppelin, Jimi Hendrix, AC/DC, Bruce Springsteen... i de posteriors, Crowded House, Delamitri i Killers. Un concert (com a públic) per recordar. AC/DC.

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

SOPA DE CABRA
'La gran onada'

NÚRIA GRAHAM
'Marjorie'

LA MARTA RIUS
'Ànima salvatge'

El grup més important que ha tingut mai l'escena pop-rock dels Països Catalans torna amb un disc majúscul on demostra que es pot envellir amb dignitat, sense perdre els orígens i alhora obrint-se a noves sonoritats. *La gran onada*, a més, és un treball especialment compromès on destaquen peces com *La llibertat*, inspirada en el procés, o *Farem que surti el sol*, dedicada a la tasca de l'ONG Open Arms. Tot i que és un àlbum reposat on predominen les balades i els mitjos temps, també hi ha algun tema rocker *sopero* com *Em trenques el cor*. Imprescindible.

La vigatana Núria Graham només té 23 anys però ja fa discos com si en tingués 40 o 50. Si no coneguéssim la veu de la Núria i ens diuen que l'àlbum és d'una patum consolidada de l'indie-folk i el pop anglosaxó ens ho creuríem de sobres. I és que *Marjorie* és un treball madur i introspectiu amb una producció d'autèntic luxe. Una obra d'art de cap a peus. I si us va el safareig i la crònica rosa escolteu atentament *Toilet Chronicles*, una peça que Graham va escriure després d'escoltar *Amor de garrafa* dels també vigatans Power Burkas.

Ànima salvatge és el segon disc en solitari de Marta Rius, coneguda per haver estat la veu i l'acordió diatònic del grup de música tradicional Sol i Serena. Ara es mou entre el pop i la cançó d'autor en un àlbum molt ben produït que és tota una joia. Per cert, el disc està vinculat a una sèrie de televisió (que de moment encara no s'ha pogut veure enlloc) que passa a l'estudi de gravació mentre s'anava enregistrant. A part de Rius, a la sèrie hi apareixen Fluren Ferrer, Guillem Roma (que s'ha encarregat de realitzar la sèrie) i l'actriu Clara Segura. Caldrà veure-ho.

ECONOMIA

ELS PARQUETS

Joan Carles Arredondo / @joancarredondo

L'AVÍS PER LES PENSIONS

Les advertències sobre la solvència i la viabilitat del sistema de pensions espanyol s'han convertit en una constant en els últims anys. La setmana passada mateix se'n van sentir de provinents de la Comissió Europea. Les reformes que es van fer en els últims anys dels governs socialistes en l'etapa de Rodríguez Zapatero com a president, i en els primers anys dels governs populars presidits per Mariano Rajoy, han tingut uns resultats que les dades avaluen de manera contundent i no precisament favorable: la Seguretat Social tanca amb déficits multimilionaris exercici rere exercici. En l'últim, el de 2019, encara amb dades provisionals, la diferència entre el que ingressa i el que gasta el sistema és desfavorable en 18.000 milions d'euros.

Per més que la bona voluntat del nou ministre del ram, José Luis Escrivá, insisteix que el sistema és solvent, les xifres són tossudes. I també ho són la demografia, el context econòmic i la persistència de governs i partits a plantejar massa sovint la qüestió sota el prisma dels interessos polítics. Són factors que contribueixen poc a l'optimisme.

El dictamen que la Comissió Europea va donar a conèixer la setmana passada fa referència a diversos aspectes del quadre macroeconòmic a les economies dels estats membres. En el cas de l'Estat espanyol, assenyalava algunes ineficiències ja conegudes (un atur excessiu, un dèficit públic "obstinadament elevat" i determinats desajustos en el mercat laboral), i destaca el capítol dedicat al sistema de pensions perquè ve a esmenar una de les primeres mesures del nou govern: vincular l'increment anual a la inflació. Segons l'informe, aquesta mesura "augmentarà significativament la despesa en pensions a mitjà i llarg termini i empitjorarà l'equitat intergeneracional". Aquest últim punt potser és una mica massa tècnic; traduït ve a dir que incrementar les pensions segons l'IPC perjudica els joves: un gran augment de la despesa en pensions suposa incrementar un deute que s'haurà de pagar a llarg termini, a través de l'esforç de les generacions que actualment estan ocupades, o bé a través d'un increment dels impostos, que també haurien de pagar els treballadors actuals.

Amb les pensions actuals, s'està donant la circumstància que com que les persones que s'estan

jubilant tenien uns salaris elevats acaben cobrant més quan es retiren que els actuals treballadors actius. No deixa de ser contradictori que els organismes, com la mateixa Comissió Europea, que en el passat van remarcar els beneficis de la moderació salarial es posin les mans al cap perquè amb els sous actuals no es puguin mantenir alguns dels pilars de l'estat del benestar. Amb millors salaris, alguns dels problemes que s'assenyalen sobre el sistema de pensions serien molt menors.

A més d'aquest factor salarial és important remarcar que –afortunadament– l'esperança de vida d'aquests nous pensionistes és més llarga, de manera que estan més anys cobrant la pensió. La població tendeix a envellir i l'axioma que són necessàries dues persones treballant per cada pensionista es comença a fer vell. La demografia juga poc a favor que hi hagi un gran increment de treballadors en actiu, perquè la natalitat és escassa. En aquest sentit, serà de gran importància l'arribada d'immigrants. En definitiva, i segons l'informe de la Comissió Europea, el cost d'incrementar les pensions en la mateixa quantia que l'índex de preus de consum serà de quatre punts del PIB cap a l'any 2050. Uns 50.000 milions d'euros.

S'assenyalen problemes amb les pensions, però aquests no són una novetat. De fet, s'han fet reformes, en els últims anys. La del govern socialista va comportar allargar l'edat de jubilació gradualment fins als 67 anys i també ampliar els còmputos de la vida salarial de cada pensionista per evitar que el càlcul es fes en els últims anys de feina, en els quals els treballadors poden haver tingut sous més alts. L'edat mitjana de jubilació és encara lluny d'aquests 67 anys. Ha arribat a ser molt recentment de 64 anys.

Amb uns déficits persistents només lleugera-

ment per sota dels 20.000 milions d'euros, es comença a fer difícil defensar que el sistema de pensions s'ha de mantenir tal com està. Però amb les pensions hi ha també un problema de caire polític: és una matèria sensible des del punt de vista electoral. Actualment, hi ha uns nou milions i mig de pensionistes –tota una força electoral–. Decisions que es poguessin entendre com a impopulars comportarien costos que en el món polític no es volen acabar d'assumir. A França, per exemple, els retocs al sistema que es proposen estan provocant grans mobilitzacions.

Per això, és necessari que les propostes que es facin s'escapin de la lluita partidista i, també cal dir-ho, dels interessos de determinats lobbies que insisteixen en la necessitat de la participació privada en el negoci de les pensions. A l'Estat, hi ha marcs de negociació i, si es fa cas al nou ministre del ram, marge de maniobra per continuar garantint la sostenibilitat del sistema. Per exemple, José Luis Escrivá planteja traspasar en els anys vinents despeses que són impròpies del sistema (foment de l'ocupació, prestacions universals, subvencions a règims especials o despeses de funcionament) als pressupostos de l'Estat. També proposa incentivar que s'allargui el moment de la jubilació –més enllà de l'edat de 67 anys–. Parlar de reformes no significa, necessàriament, restringir l'accés a la pensió. Simplement, repensar el sistema. I fer-ho des de l'acord i sense la pressió dels mals auguris com el que ha arribat només fa uns dies des d'Europa.

INDICADORS

Descens hipotecari

El nombre d'hipoteques va baixar un 0,6% a Catalunya el 2019 en comparació amb l'any anterior. Segons dades de l'Institut Nacional d'Estadística, es van constituir 57.787 hipoteques, amb un lleuger descens que contrasta amb l'increment, del 2,7%, registrat a tot l'Estat. L'import prestat per les hipoteques, en canvi, es va incrementar un 2,7%, amb 8.561 milions d'euros.

Més establiments d'empreses

El nombre d'empreses amb establiments a Catalunya es va situar en 627.693 a 1 de gener de 2019, segons l'estadística d'empreses i establiments que elabora l'Idescat a partir del directori central d'empreses (DIRCE) de l'INE. Les empreses amb seu social a Catalunya és de 620.031. Un canvi estadístic impedeix fer una traducció exacta de dades, però la variació estimada és d'un 2% més.

TECNOLOGIA

Arnau Jaumira

Màquines amb imaginació

La intel·ligència artificial fa anys que existeix. Amb tecnologia es vol imitar el cervell i les seves funcions. Els suggeriments predictius quan volem cercar alguna cosa a Google, quan el mateix Spotify ens recomana música que creu que ens pot agradar o quan el correu electrònic aprèn els missatges que ha de considerar correu brossa. És el que s'anomena *machine learning*, que aprèn a partir de patrons de comportaments.

Ara, però, investigadors de la UOC (Universitat Oberta de Catalunya) van una mica més enllà. Volen poder programar la imaginació humana, que molts cops és voluntària. Per exemple

Un estudi de la UOC vol trobar la lògica a la imaginació i crear algoritmes per suggerir comportaments futurs

com quan triem entre uns quants restaurants on anirem a sopar i imaginem com pot ser la vetllada o com poden ser les vacances en un destí escollit. Les investigadores María Antonia Huertas i María Elena Rodríguez juntament amb Joan Casas-Roma, doctor en Representació del Coneixement i Raonament per la UOC, estan estudiant teories sobre com podria funcionar la lògica. De moment han publicat un article científic que analitza diferents teories i hi aplica algoritmes per suggerir comportaments futurs. Poder capturar la imaginació humana obriria la porta a noves possibilitats com que les màquines puguin planificar tasques o prendre decisions seguint un raonament semblant a l'humà, apunten des de la UOC. També s'hauran de tenir en compte aspectes emotius per millorar l'eficàcia dels sistemes intel·ligents.

Us podeu imaginar un pneumàtic capaç de tenir un recanvi en càpsules? Com si parléssim de càpsules de cafè Nespresso. És el concepte que la marca de pneumàtics Goodyear ha presentat en un Saló de l'Automòbil de Ginebra virtual, ja que es va cancel·lar pel coronavirus.

La idea principal es basa en una banda de rodament biodegradable i recarregable amb càpsules individuals i així els canvis de rodes siguin molt més simples. Els pneumàtics estarien plens d'un líquid personalitzat i d'aquesta manera s'anirien regenerant a mesura que es gastessin i s'adaptarien a les condicions de la carretera o també a la manera de viatjar. Amb intel·ligència artificial es vol crear un perfil per a cada conductor amb el qual es personalitzaria aquesta compost líquid, adaptat a cada persona.

Com si es tractés d'una Nespresso, es podran recarregar amb una substància que s'adaptarà a l'asfalt

La composició d'aquest material seria principalment de material biològic i reforçat per fibres que s'inspiren en un dels materials naturals més resistents del món: la seda d'aranya. D'aquesta manera asseguruen que serien pneumàtics molt duradors i 100% biodegradables.

El concepte passa per la desaparició del pneumàtic en si i canviar-lo per una estructura que s'hauria d'omplir amb aquestes càpsules. El manteniment seria mínim i alhora s'eliminarà la necessitat de vigilar la pressió dels pneumàtics, tenir en compte el temps d'inactivitat o les punxades, que d'aquesta manera serien història.

Pneumàtics recarregables

Els 'stories' també arriben a Twitter

Era qüestió de temps, però si funciona a Instagram, Facebook i també a WhatsApp, per què no hauria de funcionar a Twitter? Els *stories* arriben ara a la marca de l'ocell blau. Sorgits d'un Snapchat que gairebé s'ha oblidat, els *stories* permeten compartir contingut (ja sigui fotos, vídeos o text) només durant 24 hores. Instagram és el rei

d'aquest format. Contingut efímer i que no deixa rastre, fàcil de fer, de compartir i de visualitzar. Twitter s'hi havia resistit fins ara, però al final n'ha fet la seva versió. O almenys l'està provant. Pel que se'n sap, però, difereix molt poc de l'original. Això sí, l'han rebatejat com a *Fleets*.

Aquest dimecres es van veure els primers al Brasil, on la plataforma ha començat a experimentar aques-

Ho han començat a experimentar al Brasil i en funció de la prova els Fleets s'expandiran a la resta del món

ta funció en una mena de prova pilot abans de decidir si l'expandeix a la resta d'usuaris mundials. La manera d'ensenyar-los és molt semblant a la d'Instagram. Es mostren en una tira just per sota de la capçalera de la pàgina principal. Hi podem adjuntar fotos, vídeos i dibuixos a mà alçada o *stickers*. També ens permet afegir-hi *gifs*. És a dir, un *story* en tota regla. També tenen una durada de 24 hores i després desapareixen. S'hi pot reaccionar i automàticament les converses passen als missatges directes de Twitter.

Segons una nota de premsa de la companyia, els *Fleets* responen a la necessitat de "compartir reflexions momentànies". S'encara als usuaris que tenien recels i se sentien incòmodes en publicar en una plataforma perquè els tuits són públics, permanents i també perquè ensenyen la quantitat de retuits i m'agra-des que tenen.

ALEGRIA INTERIOR

Antoni Lacueva / antoni@mindfulness-barcelona.com

Per què desenvolupar 'mindfulness'?

Una meditació bàsica per a principiants

El primer que hem d'aclarir: el que estem fent aquí és relacionar-nos amb l'atenció plena, no amb algun procés que màgicament esborri de la teva ment els innumbrables i interminables pensaments que esclaten i impacten constantment en els nostres cervells.

Només estem practicant atreure la nostra atenció a la nostra respiració i després tornar a la respiració quan notem que la nostra atenció s'ha desviat. Si experimentes aquest tipus de distraccions, i tots ho fem, has fet un descobriment important: simplement, això és l'oposat a l'atenció plena. És quan vivim en pilot automàtic, deixant que els nostres pensaments vagin d'aquí cap allà, explorant, el futur o el passat, i, essencialment, no estan presents en el moment. Però aquí és on la majoria de nosaltres vivim la major part del temps, i força incòmodes, si som honestos, oi? Però no té per què ser així.

Practiquem l'atenció plena perquè puguem aprendre a reconèixer quan les nostres ments estan fent les seves acrobàcies quotidianes normals, i pots fer una pausa d'això per un moment perquè puguem triar en què ens agradaria enfocar-nos. En poques paraules, la meditació ens ajuda a tenir una relació molt més saludable amb nosaltres mateixos i, per extensió, amb els altres.

Quan meditem, *mindfulness*, injectem beneficis de llarg abast i duradors en les nostres vides. I no necessitem donar-nos d'alta en cap plataforma, ni xarxa especial.

Cinc raons per meditar:
Entén el teu dolor.
Redueix el teu estrès.
Connecta millor.
Millora l'enfocament en el

que és important.

Redueix la xerrada cerebral o diàleg interior.

Com meditar?

La meditació és més simple i més difícil alhora del que la majoria de la gent pensa. Llegeix aquests passos, assegura't d'estar en un lloc on puguis relaxar-te en aquest procés, configura un temporitzador i dona-li una oportunitat:

1. Seu. Troba un lloc per seure que et sembli tranquil i silenciós.

2. Estableix un límit de temps. Si ets principiant i estàs començant, et pot ajudar triar un breu període de temps, com cinc o deu minuts.

3. Observa el teu cos. Pots seure en una cadira amb els peus a terra, pots seure amb les cames creuades, et pots agenollar, tot està bé. Només has d'estar estable i en una posició en què puguis romandre per un temps.

4. Sent el teu alè. Segueix la sensació de la teva respiració a mesura que entra i surt. Inspiració i exhalació.

5. Observa quan la teva ment ha vagat. Es distreu de forma natural. Adona-te'n! Inevitablement, la teva atenció deixarà d'estar amb la sensació de la respiració i vagarà a altres llocs. Quan t'adones que la teva ment *se n'ha anat*, en uns segons, un minut, cinc minuts, simplement torna la teva atenció a la respiració.

6. Sigues amable amb la teva ment, amb la teva ment que divaga. No et jutgis ni t'obsessionis amb el contingut dels pensaments en què et trobes perdut. Només torna. Repeteixo, sigues amable.

7. Tanca amb amabilitat. Quan estiguis llest/a, lleva suaument la mirada, si tens els ulls tancats, obre'ls. Pren-te un moment i observa qualsevol so en l'entorn. Observa com sents el teu cos en aquest moment. Nota els teus pensaments i emocions.

Això és! Aquesta és la pràctica. Te'n vas, tornes i intentes fer-ho de la manera més amable possible.

Antoni Lacueva, president de l'Associació Professional d'Instructors de Mindfulness-MBSR

SI SOU SERVITS

Francesc Murgadas / AMIC

Llard de Quaresma

Ara que ja hem entrat en el període del cicle anual que, des de fa segles, ha mantingut que carn i peix eren diferents, fins al punt de prohibir, en aquests dies, el consum de la primera en benefici del segon –i d'un esperit mortificador i penitent–, potser va essent hora de qüestionar-nos aquesta diferència. Sobretot perquè la ciència ha demostrat que ambdues són proteïnes incloses en la categoria animal, és a dir, diferents de les vegetals i bàsiques per al nostre bon funcionament.

També perquè, històricament, els prescriptors de la Quaresma havien caigut en errors tan palmaris com considerar –i fins i tot recomanar– el greix de balena com a substitut del saïm de porc durant els dies de la Quaresma. Un producte destinat, naturalment, als pobres, mentre els rics s'atipaven de llengua de balena, tan *carnosa* com el filet de vedella i cara com les espècies. I tot gràcies a la sentència d'un legislador eclesiàstic que havia determinat que la balena era un peix.

El mateix que havia imposat que els rics mengessin ocells voladors als seus banquets perquè, en estar més a prop del cel, deien que eren més plaents a la divinitat i donaven indulgències. I que deixaven, curiosament, el peix, l'ànec i animals terrestres com el porc per a les classes socials inferiors. Una filosofia que s'estenia també als vegetals, preuant les fruites d'arbre i menystenint bulbs, tuberculs i arrels, més ficats en la terra i, per tant, més propers a l'infern.

Però, ja se sap. Els que tenen el poder generalment fan mans i mànigues per escapar a les limitacions de la llei que imposen. D'aquí que apareguessin les butlles i altres dispenses quaresmals que, previ pagament d'impostos a l'Església, exoneraven rics i poderosos del compromís gastronòmic amb el més enllà.

Avui, els aliments ja no tenen aquell valor simbòlic ancestral, i la nova religió en què sembla voler convertir-se la dietètica nega aquelles diferències i cicles del calendari. O potser el que fa és imposar-ne uns altres? Aquests dies segur que començarem a veure anuncis i consells recordant que, aviat, mostrarem el nostre cos a la platja. Pregonant, per tant, una nova Quaresma. També amb butlles.

CINEMA

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Joan Millaret Valls

'Cuestión de justicia'

De Destin Daniel

Justícia venjativa

Cuestión de justicia és una pel·lícula nord-americana de Destin Daniel Cretton inspirada en fets reals recollits en el llibre de l'advocat Bryan Stevenson *Just Mercy: A Story of Justice and Redemption*, publicat l'any 2014. Stevenson (Michael B. Jordan) és un jove advocat de color en pràctiques, graduat per Harvard, que es desplaça a Alabama interessat pels casos dels presos en el carreró de la mort com Herbert Richardson (Rob Morgan), Anthony Ray Hinton (O'Shea Jackson Jr.) o Walter McMillian (Jamie Foxx).

Ajudat per una activista local, Eva Ansley (Brie Larson), Stevenson s'ha proposat assessorar-los i oferir-los defensa lletrada quan aquests reus sovint han patit els serveis d'advocats incompetents o negligents pel fet de no tenir recursos per pagar-se una bona representació legal. Però el film se centrarà bàsicament en el cas de Walter McMillian, condemnat a mort l'any 1987 per l'assassinat d'una jove de 18 anys, crim que va causar una gran commoció en la comunitat local.

Apressats per la resolució del cas, McMillian va ser la víctima propiciatòria d'un judici farsa en què va ser condemnat sense proves, gràcies només al testimoni incriminatori d'un pres comú, Ralph Myers (Tim Blake Nelson), que va declarar en contra de l'acusat a canvi d'un favor en el tracte penitenciari. L'advocat Stevenson, sol davant el perill, es veurà atrapat en una teranyina judicial que, en realitat, amaga una cega maquinària de venjança.

Aquest film és un bon compendi de films judicials i, concretament, d'aquells que toquen la pena capital aplicada en determinats estats dels Estats Units. Un thriller judicial amb el rerefons persistent de la discriminació pel color de pell i, també, per l'origen pobre dels acusats. El film reivindica obertament l'associació de lletrats cofundada pel mateix Stevenson dedicada a ajudar els més desfavorits proporcionant-los defensa jurídica. I aborda, com no, el tema de la salvatjada de la pena de mort des d'un posicionament d'oposició frontal.

El film està ambientat a Monroeville, Alabama, ciutat bressol del clàssic literari *Matar un rossinyol*, de Harper Lee, una lectura emblemàtica del sentit de la justícia justa i equitativa, encarnat en la figura honesta i valenta d'Atticus Finch. Un referent ineludible que es fa present de forma ben irònica en el film ja que esbossa que als anys 90 del segle passat el seu llegat és només paper mullat, un simple reclam turístic d'una ciutat en què, a l'hora de la veritat, el racisme continuava enquistat tant en la societat com en les seves institucions.

Tot i una realització d'aparença senzilla, amb una factura visual de telefilm, la direcció de Destin Daniel Cretton es mostra tan eficient com convincent. El resultat és un sòlid melodrama judicial, contingut però punyent, sustentat també en un esplèndid treball interpretatiu de tot el repartiment.

OFERTA CULTURAL

V. Bigas / T. Terradas

Dues pallasses al Cirvianum

'Veus que no veus', amb la Cia. Pepa Plana.

Teatre Cirvianum, Torelló. Dissabte, 7 de març, 21h.

La pallassa Pepa Plana es veu acompanyada en aquesta ocasió per Noèl Olivé en el paper de pallassa blanca per reivindicar el clàssic duet d'humor circense en clau femenina. Guanyador del premi Zirkòlika al millor espectacle de pallassos.

Un festival que no vol existir

Fem Pop. El festival musical que no vol existir. Anna Tivel, Julie Arsenault i Raquel Lúa. Roca Umbert, Granollers. Divendres, 6 de març, 22.00h.

El festival, protagonitzat per tres promeses de l'escena nacional i internacional, té l'objectiu de denunciar la desigualtat de gènere en el món de la música.

Tarda d'òpera a Granollers

'La Traviata', de l'Associació Amics de l'Òpera de Sabadell. Teatre Auditori de Granollers. Diumenge, 8 de març, 18.00h.

Aquesta òpera de Verdi explica la història de Violeta, una cortesana a París que ho abandona tot per anar amb el seu amor Alfredo. La història es basa en *La Dama de les Camèlies*.

Manel arriba a L'Atlàntida

Manel presenta 'Per la bona gent'.

L'Atlàntida, Vic. Divendres, 6 de març, 20.30h.

El quartet Manel experimenta amb una nova sonoritat en el seu cinquè àlbum, *Per la bona gent*, que ara està presentant després d'un temps sense treure cap disc.

CINECLUB

'Burning'

Corea del Sud, 2018. Dir.: Lee Chang-Dong. En Lee Jong-Su és un jove atrapat en una vida precària i rutinària. El retrobament amb una amiga de la seva infantesa sembla prometre l'inici d'una relació sentimental que es veu interrompuda quan la noia decideix anar-se'n de viatge a l'Àfrica. A la tornada li presenta un home adinerat i de caràcter enigmàtic que ha conegut durant la seva travessa pel continent.

CINECLUB VIC
10 de març. 21.30h
Cinema Vigatà
VO subtitulada

'Mujercitas'

EUA, 2019. Dir.: Greta Gerwig. Amy, Jo, Beth i Meg són quatre germanes en plena adolescència que viuen al segle XIX amb la seva mare a Nord-amèrica, quan pateix l'anyament la seva Guerra Civil. Amb les seves variades vocacions artístiques i anhels de jove, descobriran l'amor i la importància dels llaços familiars. Guanyadora de l'Oscar al millor vestuari.

AC GRANOLLERS
6 i 8 de març, 19h
Cinema Edison
VO subtitulada

CINEMES

ADÚ

Espanya 2020. Dir. Salvador Calvo. Amb Luis Tosar i Anna Castillo. Drama. Un nen camerunès i la seva germana intenten arribar a Europa, fugint d'una mort assegurada. La seva història, la d'un pare i la seva filla a l'Àfrica i la d'uns guàrdies civils a Melilla estan predestinades a creuar-se.

BAD BOYS FOR LIFE

EUA 2020. Dir. Bilall Fallah i Adil El Arbi. Amb Will Smith i Martin Lawrence. Comèdia policíaca. Setze anys després de la seva última missió, els detectius Lowrey i Burnett han de posar en pausa la seva crisi dels quaranta quan arriba a Miami un perillós delinqüent.

BLOODSHOT

EUA 2020. Dir. Dave Wilson. Amb Vin Diesel, Eiza González i Sam Heughan. Acció. Ray Garrison, també conegut com a Bloodshot, és resuscitat per la companyia Rising Spirit Technologies a través de l'ús de nanotecnologia. Mentre lluita per recuperar la memòria, Ray tracta de tornar a ser el que era abans de sofrir l'accident que el deixaria amnèsic. Pel·lícula

basada en el còmic *Valiant*, creat per Kevin VanHook, Don Perlin i Bob Layton.

CUESTIÓN DE JUSTICIA

EUA 2019. Dir. Destin Cretton. Amb Michael B. Jordan, Brie Larson i Jamie Foxx. Drama judicial. Basada en fets reals. Un advocat acabat de llicenciar-se es fa càrrec de la defensa d'un home negre i sense recursos acusat de l'assassinat d'una noia de 18 anys malgrat que totes les proves demostraven clarament la seva innocència.

EL HOMBRE INVISIBLE

EUA 2019. Dir. Leigh Whannell. Amb Elisabeth Moss i Storm Reid. Terror. Cecília refà la seva vida quan sap que el seu exicot, un maltractador empedreït, ha mort. Però la seva tranquil·litat trontolla quan comença a creure que en realitat és viu.

EL RITMO DE LA VENGANZA

Regne Unit 2020. Dir. Reed Morano. Amb Blake Lively, Jude Law i Sterling K. Brown. Thriller. Stephanie Patrick va sofrir la pèrdua de la seva família en un accident d'avió. Quan descobreix

que l'accident no va ser tal, la seva ràbia trobarà un nou sentit a la seva vida i s'endinsarà en una perillosa missió per intentar descobrir la veritat i venjar la seva família.

ESPECIALES

França 2019. Dir. Olivier Nakache i Eric Toledano. Amb Vincent Cassel i Reda Kateb. Drama. Bruno i Malik són dos amics que han viscut vint anys en un món diferent, el dels nens i adolescents autistes, i formen joves perquè siguin cuidadors de casos extrems.

HASTA QUE LA BODA NOS SEPARE

Espanya 2020. Dir. Dani de la Orden. Amb Belén Cuesta i Àlex García. Comèdia romàntica. Maria és una noia que està a la trentena d'anys i es guanya la vida organitzant casaments. És feliç amb la seva vida sense lligams ni compromisos, però una nit té una aventura amb Carlos, el xicot de la seva amiga d'infantesa, Alexia. Quan aquesta descobreix una targeta de Maria entre les coses de Carlos, ho interpreta com una proposta de matrimoni i diu que sí.

LA LLAMADA DE LO SALVAJE

EUA 2020. Dir. Chris Sanders. Amb Harrison Ford i Dan Stevens. Aventures. Buck és un gos que es veu obligat a canviar

d'estil de vida, quan el seu amo deixa Califòrnia per anar-se'n a Alaska, durant la Febre de l'Or. Buck viurà una experiència que el convertirà en el seu propi amo. Basada en la novel·la de Jack London publicada el 1903.

LO MEJOR ESTÁ POR LLEGAR

França 2019. Dir. Alexandre de La Patellière i Matthieu Delaporte. Amb Fabrice Luchini, Patrick Bruel i Martina García. Comèdia dramàtica. Després d'un gran malentès, dos amics de la infància, cadascun convençut que l'altre té només uns pocs mesos de vida, decideixen fer tot el possible per recuperar el temps perdut.

ONWARD

EUA 2020. Dir. Dan Scanlon. Animació. Ambientat en un món de fantasia suburbana, dos germans elfs adolescents, Ian i Barley Lightfoot, s'embarquen en una aventura en la qual

es proposen descobrir si existeix encara una mica de màgia en el món que els permeti passar un últim dia amb el seu pare, que va morir quan ells eren encara molt petits com per poder recordar-ho.

PARÁSITOS

Corea del Sud 2019. Dir. Bong Joon Ho. Amb Song Kang Ho, Choi Woo Shik i Lee Seon Gyun. Comèdia. Tant Gi Taek com la seva família estan sense feina. Quan el seu fill gran, Gi Woo, comença a fer classes particulars a casa de Park, les dues famílies, que tenen molt en comú tot i pertànyer a dos mons totalment diferents, comencen una interrelació de resultats imprevisibles.

SONIC, LA PELÍCULA

EUA 2020. Dir. Jeff Fowler. Animació. Sonic i el seu nou amic Tom Wachowski junten les seves forces per evitar que el malvat Dr. Robotnik faci servir els poders del petit eriçó per dominar el món.

THE GENTLEMEN

EUA 2020. Dir. Guy Ritchie. Amb Matthew McConaughey i Charlie Hunnam. Thriller. Un capo de la droga amb un marcat estil britànic intenta vendre el seu imperi a una dinastia de multimilionaris procedents d'Oklahoma.

CARTELLERA

CAMPRODON		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns	
Casal Camprodoní	Parásitos	-	22.00	18.00 i 22.00	-	
MANLLEU		Divendres	Dissabte	Diumenge	-	
Casal de Gràcia	Las niñas bien	-	-	19.00	-	
RIPOLL		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns	
Comtal	Solan & Eri: missió a la Lluna	-	-	17.15	-	
	La llamada de lo salvaje	-	-	19.30	21.30	
VIC		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns	Dimarts
Vigatà	Adú	17.45	15.50	15.45	19.15	-
	Òpera: Billy Budd	19.55	-	-	-	-
	Arte: Frida	-	-	-	18.50 i 20.20	22.00
	Especials	20.00	20.00 i 22.10	20.05 i 22.15	22.00	-
	Parásitos	22.15	18.00	18.00	-	19.10
	Lo mejor está por llegar	17.50 i 22.25	15.40, 17.50, 20.15 i 22.25	17.55, 20.15 i 22.25	21.50	19.00
	Burning	-	-	-	-	21.30 (Cineclub Vic)
Les vides de Marona	-	-	16.00 (Cineclub Xic)	-	-	
VIC		Divendres	Dissabte i diumenge		De dilluns a dijous	
Sucre	Onward	17.45, 19.40 i 21.45	11.20 (ds.), 11.35 (dg.), 13.15, 15.50, 17.45, 19.40 i 21.15		18.55 i 20.05	
	Onward (Cat.)	18.20	11.45 (dg.), 16.20 i 18.20		-	
	Onward (3D)	17.30	11.20 (dg.), 15.0 i 17.05		17.30	
	Bloodshot	18.05, 20.15 i 22.50	11.40 (dg.), 16.00, 18.05, 20.15 i 22.50		19.15, 20.50 i 21.50	
	El ritmo de la venganza	18.20, 20.30 i 23.00	11.50 (dg.), 16.15, 18.20, 20.55 i 23.00		19.45 i 21.50	

El hombre invisible	18.10, 20.25 i 22.45	18.10, 20.25 i 22.45	19.20 i 21.45
Hasta que la boda nos separe	20.30 i 22.50	20.30 i 22.50	19.55 i 22.00
La llamada de lo salvaje	18.10 i 20.10	11.30 (dg.), 16.10, 18.10 i 20.10	19.00
Las aventuras del Dr. Dolittle	-	11.55 (dg.) i 16.00	-
Sonic: la película	17.10 i 19.00	11.20, 13.10, 15.00, 16.50 i 19.00	17.40
The Gentlemen	20.50 i 23.00	18.40, 20.50 i 23.00	19.50 i 22.00
Manhattan sin salida	20.25 i 22.40	20.25 i 22.40	22.00
Bloodshot (VOSE)	22.10	22.10	22.00

CARDEDEU		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dijous
L'Esbarjo	Dios mío, ¿pero que (...)	22.00	20.00	19.00	-
	La hija de un ladrón	-	-	-	21.00 (Cicle Gaudí)

LA GARRIGA		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Alhambra	Especiales	18.00	18.15 i 22.15	17.45	19.30
	The Gentlemen	20.00	20.15 (VOSE)	15.45	21.30
	Parásitos	22.00	16.00	-	17.15
	Intemperie	-	-	19.45 (més club lector)	-

GRANOLLERS		Dv. ds. i dg.	Dv. i ds. golfa.	Dg. matinal	De dilluns a dijous
Ocine	Onward (Cat)	11.30, 17.15 i 19.15			17.15 i 19.15
	Cuestión de justicia	21.15 i 00.00 / 16.00			21.15 / 15.45
	Bloodshot (Atmos)	12.00, 16.10 i 18.15			16.00 i 18.00
	El hombre invisible (Atmos)	20.15 i 22.40			20.00 i 22.20
	Onward (Atmos)	11.15, 16.00, 18.00, 20.00, 22.00 i 00.00			16.00, 18.00, 20.00 i 22.00
	Onward	11.45, 16.45 i 18.45			16.45 i 18.45
	Sonic: la película	20.45 / 17.40 / 11.15, 16.15 (excepte dissabte) i 18.15			17.40 / 17.40 / 16.15 i 18.15
	1917	22.40			22.30
	Operación Panda	11.15 i 16.00			16.00
	Bloodshot	19.40 / 20.30, 22.30 i 00.30			19.40 (20.30 i 22.30
	Fantasy Island	21.45 i 00.00			21.45
	Las aventuras del Dr. Dolittle	11.30 i 18.30			18.15
	Hasta que la boda nos separe	20.30, 22.40 i 00.40			20.15 i 22.20
	La llamada de lo salvaje	11.45, 16.00 i 18.00 / 20.30			15.45 i 17.45 / 20.30
	Parásitos	20.00 i 22.30 / 18.05			19.45 i 22.10 / 18.05
	The Gentlemen (VOSE)	16.00			16.00
	The Gentlemen	12.00, 18.10, 20.20, 22.30 i 00.40			18.10, 20.20 i 22.30
	Frozen II	11.15			-
	Especiales	16.00 / 20.10			16.00 / 20.10
	El ritmo de la venganza	11.30, 16.00, 18.10, 20.15, 22.20 i 00.30			16.00, 18.10, 20.15 i 22.20
	Jumanji: siguiente nivel	12.00			-
	El hombre invisible	16.00 i 18.15			16.00 i 18.15
	Lo mejor está por llegar	22.30 i 00.40 / 12.00 i 16.00			16.00
	Aves de presa	18.15			18.15
	Adú	20.15, 22.30 i 00.40			20.15 i 22.30
	Mascotes (Cicle Cinc)	16.15 (dissabte)			-
	Bad boys for life	22.15 i 00.30			22.15

GRANOLLERS		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dimarts	Dijous
Cinema Edison	El huevo del dinosaurio	21.30 (VOSE)	20.30 (Doblada)	-	-	-
	Mujercitas	19.00 (VOSE)	21.00 (Doblada)	19.00 (VOSE)	-	-
	Zíbila i el poder de les ratlles	-	-	12.00	-	-
	El gran Buster	-	-	-	20.00	-
	Jojo Rabbit	-	-	-	-	20.00 (VOSE)

SANT CELONI		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dimecres
Ocine	Sonic. La película	18.30	16.30 i 18.30	16.30 i 18.30	18.30
	La bona esposa	20.30 (VO)	-	-	-
	Hasta que la boda nos separe	22.20	22.30	22.30	22.20
	La llamada de lo salvaje	18.10, 20.15 i 22.30	18.10 i 20.30	18.15 i 20.30	18.10 i 20.30
	Bloodshot	18.10, 20.15 i 22.30	18.10, 20.15 i 22.30	18.10, 20.15 i 22.30	18.10, 20.15 i 22.30
	Onward	18.15, 19.00 i 20.15	16.15, 17.00, 18.15, 19.00, 20.15 i 21.00	16.15, 17.00, 18.15, 19.00 i 20.15	18.15, 19.00 i 20.15
	The Gentlemen	22.15	16.00 i 22.15	16.00 i 22.15	22.15
	Adú	21.00	-	21.00	21.00
	El hombre invisible	20.20 i 22.40	20.20 i 22.40	20.20 i 22.40	20.20 i 22.40
	Mascotes 2 (Cicle Cinc)	-	16.15	-	-

